

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondzielewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela Janusza Wiśniewskiego z Komendy Miejskiej Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 14.01.2016 roku sprawy przeciwko **L. R. (1) synowi J. i K. z domu Z. urodzonemu (...)**
w P.

obwinionemu o to, że w dniu 03 listopada 2014 r. około godz. 17:30 w P. w sklepie (...) przy ul. (...), działając wspólnie z D. L. (1) dokonał kradzieży czterech butelek piwa (...) każda o pojemności 0,5 l i łącznej wartości 19 zł. 16 gr. na szkodę ajenta sklepu Pani K. P. (1)

- tj. o wykroczenie z art. 119§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **L. R. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, co stanowi wykroczenie z art. 119§1 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 5 dni aresztu;

2. zwalnia obwinionego **L. R. (1)** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 2285/15

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 3 listopada 2014 roku Ł. R. (1) wraz z D. L. (1) udali się do sklepu (...) w P. przy ul. (...). Mężczyźni zapytali o piwo, zaś właścicielka sklepu K. P. (1) zaproponowała B.. Mężczyźni zdjęli z półek cztery butelki wskazanego piwa, minęli kasę i wybiegli ze sklepu, nie płacąc za piwo. Wartość zabranych piw ustalono na 19,16 zł.

Obwiniony Ł. R. (1) był wielokrotnie karany, zarówno za przestępstwa jak i wykroczenia, nadto w czasie popełnienia opisanego wyżej czynu obwiniony objęty był okresem próby w sprawie VII K 30/13 Sądu Rejonowego w Płocku, w której orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przestępstwo z art. 278§1 kk (vide k. 27-29, 37-40).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o zeznania świadka K. P. (1), nadto B. K. i oraz wyjaśnienia i zeznania D. L. (1), ponadto w oparciu oraz zgromadzone w aktach dokumenty.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie był w tym sklepie, ukrywał się, albowiem był poszukiwany. Na zdjęciach złożonych do akt sprawy obwiniony rozpoznał siebie, ale wskazał, iż pochodzą z innego sklepu. Jednak będąc pierwszy raz przesłuchiwany przed sądem w pierwszych słowach obwiniony przyznał się do zarzutu, stwierdził, iż zrobił to z głupoty, później zaś wskazał, że nie wie do czego się przyznaje i stwierdził, że nie wie o co chodzi (vide k. 183-184, 81).

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego, który starał się nieudolnie przekonać Sąd, że nie ma nic wspólnego z powyższą kradzieżą, podczas, gdy jednoznaczne zeznania K. P. (1) (vide k. 184-185, 3v-4, 91) wprost wskazują, iż sprawcami kradzieży byli obwiniony wraz z D. L. (1). Świadek opisała okoliczności, w jakich sprawcy dokonali kradzieży - razem weszli do sklepu, zapytali o lepsze piwo, a gdy wskazała im B., mężczyźni wzięli 4 butelki i wybiegli ze sklepu - zaznaczając, że w dniu tego zajścia monitoring sklepowy nie działał, po czym wskazała, iż będąc w późniejszym czasie w innym sklepie tej samej sieci, dowiedziała się o podobnej kradzieży gum dokonanej przez dwóch mężczyzn. Kiedy obejrzała zapis monitoringu rozpoznała na nim tych samych dwóch mężczyzn, którzy dokonali kradzieży w jej sklepie. Byli to mężczyźni, których wizerunek został zarejestrowany na zdjęciach na k. 7-13. Wprawdzie świadek aktualnie już nie miała pewności co do tożsamości sprawcy, jednak jej wątpliwości spowodowane były wyłącznie znacznym upływem czasu. Obwiniony zaś potwierdził, że to on został na tych zdjęciach zarejestrowany. Sąd nie miał również wątpliwości, iż na zdjęciach widoczny jest obwiniony.

Z powyższymi zeznaniami korespondują zeznania B. K. (vide k. 185-186, 14v-15, 90-91), które potwierdzają przebieg zdarzenia opisywany przez K. P. (1). Wprawdzie świadek nie pamiętała osoby obwinionego, w jej pamięci utkwił wizerunek drugiego sprawcy - D. L. (1), a to za sprawą charakterystycznego tatuażu na szyi, to jednak jednoznaczne twierdzenia K. P. (1) są przekonujące.

Z kolei zeznania D. L. (1) w pierwszej chwili mogą sprawiać wrażenie, iż nic nie wnoszą do sprawy, skoro twierdził on, że zdarzenia sobie nie przypomina (vide k. 185), to jednak podkreślić należy, iż na walor wiarygodności nie zasługują. Świadek przy przedstawieniu mu zarzutów dotyczących przedmiotowej kradzieży wspólnie z obwinionym Ł. R. (1) przyznał się do jej popełnienia (vide k. 18), później zaś pokrętnie próbował przekonać Sąd, iż we wskazanym wyżej sklepie w ogóle go nie było, że myślał, iż chodzi o inne zdarzenie. Zdaniem Sądu ta zmiana wynika wyłącznie z tego, że obydwaj sprawcy doskonale się znają, zaś D. L. (1) dowiedziawszy się, iż Ł. R. (1) kwestionuje swoje sprawstwo, zaczął po prostu z wcześniejszych wyjaśnień wycofywać się, zaś wiarygodne jest przyznanie się D. L. (1) przy pierwszym przesłuchaniu.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Zgodnie z treścią art. 119 § 1 kw, karze podlega ten, kto kradnie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Zachowanie sprawcy musi, zatem polegać na wyjęciu mienia spod władztwa innej osoby, najczęściej właściciela i taka też sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

W niniejszej sprawie Ł. R. (1) wraz z D. L. (1) w dniu 03.11.2014r. wspólnie weszli do sklepu (...) z zamiarem zabrania dla siebie piwa, następnie, sugerując właścicielce sklepu, że interesuje ich nabycie piwa lepszego gatunku, wzięli 4 piwa polecanego im B. o wartości 19,16 zł i wybiegli ze sklepu nie płacąc za nie. Okoliczności sprawy wskazują, iż obydwaj mężczyźni działali wspólnie, ich celem było zdobycie piwa i wspólne jego spożycie, obydwaj rozmawiali z obsługą sklepu i działali w grupie aby zwiększyć skuteczność. Należało zatem obwinionemu przypisać popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw - wspólnie z D. L. (1), który prawomocnie został już ukarany za ten czyn.

Wymierzając obwinionemu karę, stosując się do treści art. 119 § 1 kw, Sąd miał do dyspozycji karę aresztu, karę ograniczenia wolności albo grzywnę. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy, warunków osobistych obwinionego oraz jego uprzedniej wielokrotnej karalności, Sąd doszedł do przekonania, iż orzeczenie kary o charakterze wolnościowym będzie niewystarczające. Obwiniony swoją postawą prezentuje pełną ignorancję dla porządku prawnego. Był on wielokrotnie karany za kradzieże stanowiące wykroczenia, był też karany za przestępstwa. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż obwiniony od dn. 17.01.2014r. pozostawał w okresie próby w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności i mimo tego naruszył porządek prawny. Jednoznacznie zatem wskazuje to, iż bezcelowe jest karanie obwinionego karą o charakterze nieizolacyjnym. Dlatego też, mając na uwadze powyższe, Sąd wymierzył obwinionemu karę aresztu. Zdaniem Sądu jedynie ta kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu i jest w stanie osiągnąć cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do obwinionego, jak też cele w zakresie społecznego oddziaływania. Obwinionemu należy uzmysłwić, iż za popełnienie każdej kolejnej kradzieży trzeba ponieść surową karę, albowiem mimo nieznaczonej wartości skradzionego mienia, kradzieże sklepowe cechują się dużym stopniem społecznej szkodliwości, a koszty związane ze stratami poniesionymi przez handlowców w rzeczywistości pokrywa każdy ich klient, dokonujący zakupów. Zdaniem Sądu inna kara, utwierdziłaby jedynie obwinionego w przekonaniu, iż jest bezkarny i nadal może zachowywać się w podobny sposób, jak przed skazaniem. Poza tym o orzeczeniu kary aresztu zdecydować musiało to, iż obwiniony nie naprawił pokrzywdzonej wyrządzonej szkody.

Wziąwszy wszystkie te okoliczności pod rozwagę, wymierzając karę za powyższą kradzież, Sąd sięgnął po karę aresztu i wymierzył jej 5 dni.

Jednocześnie, Sąd mimo dyspozycji zawartej w art. 24§2 kw i wynikającego z niej obowiązku orzeczenia kary grzywny obok kary aresztu wymierzonej za popełnienie wykroczenia w celu uzyskania korzyści majątkowej, odstąpił od orzekania obok kary aresztu grzywny, uznając iż jej orzeczenie byłoby niecelowe, albowiem obwiniony nie ma stałej pracy, zaś wartość skradzionego towaru była niewielka. Tą możliwość Sąd jednak pozwała sobie pozostawić na przyszłość, celem ewentualnego stopniowania dolegliwości kar, gdyby zaszła konieczność ponownego osądzenia obwinionego za podobny czyn.

Sąd odstąpił od obciążania kosztami postępowania, uznając, że ich egzekucja będzie bezskuteczna, gdyż obwiniony nie pracuje zarobkowo.